

Tở trời mong manh

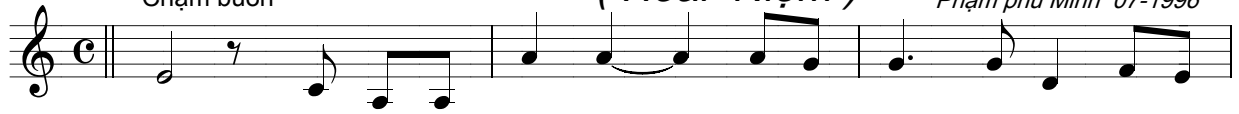
Viết cho hưởng hồn em :

Phạm thị Xuân Ngọc

Chậm buồn

(Hoài Niệm)

Phạm phú Minh 07-1996

Ôi! Tâm hồn bỗng trống vắng, lúc hay tin em lia bỏnhan

gian. Tim chai lì đã bao lâu, vẫn bồi hồi đập thêm nhịp cay

đắng..Thường tiếc! Ta tiếc cho đời em chỉ nếm những khổ

đau, sao nỡ phải lia xa đời!! Bất hạnh!

Em sinh ra làm người, hạnh phúc chưa được vời đã nhắm mắt xuôi

tay!! Và giọng đời vẫn cứ hờ hững trôi. Mặc vì sao

trời đã lịm tắt.. đời ngói! Lòng ngậm

người thường nhớ hình bóng em. Đã một lần em vội

đến rồi khuất xa.. Rồi khuất xa..!

Sao tỏ trời lại dễ đứt, quá mong manh; chẳng tạo chút rung

ngân!? *Cung nhạc đời chẳng âm vang đến tận*

cùng để cho người say đắm.! Theo gió.. Thêm cánh hoa tàn

rời, thôi điểm tô trần gian; để lại những mùa xuân buồn..!

Cung sầu! *Gieo khúc ca hoài niệm, thương tiếc cho một*

đời sao quá mong manh!? *Sao quá mong manh..!?*